

De Kidogo Post

nummer #1

januari 2005

De eerste Kidogo Post

Het eerste nummer van De Kidogo Post staat in het teken van voorbereiding en afscheid nemen.

Zo vertelt Edith hoe de preparatie van het vertrek uit Nederland verlopen is, en dat een goed begin het halve werk is. Ook treft u een impressie aan van het Kidogo-a-gogo feest dat gegeven werd ter afscheid van Edith & Reinier in het Lösstheater in Maastricht.

We zijn heel blij met de bijdrage van Arjan Coenradie, de voorganger van Edith & Reinier bij BCDP. Hij vertelt over zijn herinneringen aan Uganda en zijn nieuwe plannen.

En in de serie Profiel introduceren we deze keer de voorzitter van Stichting Kidogo, Robin Hooghiemstra.

Kortom, een boordevolle Kidogo Post vol nieuws over de activiteiten van Stichting Kidogo.

Veel leesplezier,

Het Bestuur

De Kidogo Post in je mailbox?
www.kidogo.org/nieuwsbrief

Vorbereidingen

door Edith, januari 2005

Van inlezen over Uganda, inentingen laten zetten, visa kopen, tassen inpakken tot afscheid nemen van vrienden en familieleden op ons feest en Schiphol.

Een paar maanden geleden, op een terras in Maastricht in het najaarszonnetje, wist ik mijn vriendinnen chaotisch te vertellen welke voorbereidingen er allemaal gedaan moesten worden voordat ik met een gerust gevoel in het vliegtuig zou zitten. Zij konden vanuit mijn onsamenhangend verhaal weinig advies geven. Een klasje vol met aantekeningen; huur opzeggen, opslagplaats regelen, baan opzeggen, solliciteren etc. maakte het geheel nog gekker. Ik wilde zo graag dat zij even de tien stappen voor verhuizen naar Afrika konden opdreunen. Zij werden echter overvallen en dachten, 'ik houd mijn hart vast' en zwijgzaam keken ze mij aan. Waar begin je in godsnaam, en waar eindigen deze voorbereidingen?

Al eerder volgden wij een cursus bij I.C.A. ([Institute of Cultural Affairs](#)) waar we 10 dagen lang weer in de schoolbanken zaten. Aandachtig luisterden wij naar de trainers die ons uitgebreid vertelden hoe de theorie in de praktijk gebruikt kan worden. Het zijn allemaal verschillende methodes die binnen grotere groepen

In dit nummer

- [Kidogo-a-gogo](#)
- [Profiel: Robin Hooghiemstra](#)
- [De Voorbereiding](#)
- [Stukkie](#)

mensen een probleemkern moeten gaan verhelderen en die helpen bij het samen vinden van een oplossing. Ook leerden we hoe deze oplossingen bereikt kunnen worden met de, soms geringe, mogelijkheden die je hebt in een ontwikkelingsland.

De cursus was nog maar net afgerond of we konden het geleerde al in de praktijk brengen met de voorbereiding van ons vertrek.

Voor iedereen die van plan is ooit te gaan verhuizen naar een ver land, kan ik adviseren een projectplanning methode te gebruiken. Je kunt ons ten alle tijde hierover bevragen. Heel handig!

Zittend bij café Zuid, hebben we de planning samen tot in het details ingevuld. Vervolgens bekeken we dit schema gedurende 4 maanden elke week totdat we het konden dromen en bepaalden we in hoeverre we het vertrekplaatje dichter genaderd waren. Zodoende konden we zien welke taken we allemaal al uitgevoerd hadden. Heel belangrijk voor ons zelfvertrouwen aangezien we anders nooit helemaal klaar leken te zijn want er komen steeds weer nieuwe dingen bij die we ook nog even wilden uitzoeken.

Het merendeel van de avonturiers zal met een gerust gevoel in het vliegtuig zitten als ze de nodige inentingen hebben gehad en iemand hebben georganiseerd die hen van het vliegveld komt ophalen om hen met alle bagage op te halen.

Edith & Reinier gaan goed voorbereid naar Uganda, met de klemtoon op goed, en dat is toch een groot

**alvast beroemd
geworden in
Zuid-Limburg**

verschil. We hebben in de afgelopen maanden niet alleen een cursus gedaan, vrienden en familieleden gevraagd een stichting op te richten en een informatieve, maar ook grafisch uitstekende website gebouwd.

En er kan nog meer bij!

Want voor de mensen die het gemist hebben, we zijn ondertussen ook alvast beroemd geworden in Zuid-Limburg. Nog geen stap gezet in het buurtcentrum van Banda, doch, de nodige publiciteit al vast binnen gehaald. Zo hebben we onlangs in de

plaatselijke krant gestaan met een foto en wisten we het verhaal voor de duizendste keer te vertellen, maar dit keer live op L1 radio.

Bruisend van de energie, kennelijk hadden we de nodige bruis nog gespaard van de afgelopen jaren, hebben we ons uitgebreid voorbereid. We hebben, nu

Edith samen met haar vader John Muijsers, de secretaris van Stichting Kidogo op het Kidogo-a-gogo feest

we nog in Nederland waren, volop gebruik gemaakt van al onze contacten. Bij mijn vorige werkgever kreeg ik de gelegenheid om een vriendenkring van Maasveld op te richten.

Inmiddels zijn er

drie kandidaten die met veel enthousiasme wel een plaats willen innemen binnen deze vriendenkring. Via deze opzet kunnen we straks vanuit het project in Banda op een gemakkelijke wijze contact houden en een eventueel een beroep doen op deze vriendenkring. Wij zouden bijvoorbeeld kunnen constanteren dat er een ontzettend te kort is aan ziekenhuisbedden in het kliniekje van Banda. De vriendenkring van Maasveld zal als eerste op de hoogte gebracht worden van dit mankement en zich met al haar connecties binnen Maasveld e.a. inzetten om een voor Nederlandse begrippen afgeschreven bed, naar Kampala te versturen. In Banda zullen ze er erg blij mee zijn.

Mentaal zijn we er klaar voor

Het is tot nu toe een heel vreemde, onwerkelijke, drukke periode geweest met in korte tijd vaak afwisselende emoties van gezellig logeren bij Lot en Willem-Jan, Leontine, Wouter en Eduard, tot plotseling opkomende angstige gedachten van: 'het is toch geen opwelling?' en weer vrolijke verheuging naar een leven in Uganda.

Alles is voorbereid. We zijn in ieder geval ingelezen, ingeënt, het officiële papier werk is er en mentaal zijn we er klaar voor.

Nu alleen nog een afscheid van vrienden en familieleden.

Voor iedereen die dit leest, alvast bedankt voor de steun en toeverlaat tijdens deze voorbereidingstijd en tot schrijfs, maar dan vanuit Kampala!

Lees intussen vooral ook op www.kidogo.org wat we allemaal beleven in Uganda.

Profiel

In elke editie van de Kidogo Post beschrijft iemand die betrokken is bij de activiteiten van Stichting Kidogo iets over zichzelf. De spits wordt afgebeten door de voorzitter: Robin Hooghiemstra.

Maastricht, januari 2005

Graag stel ik mijzelf aan u voor. Ik ben Robin Hooghiemstra, voorzitter van Stichting Kidogo.

Kidogo gaat over het kleine, individuele initiatief en de grote inzet waartoe mensen hierin in staat zijn. Het gaat ook over de persoonlijke motivatie van vrijwilligers en de steun van vrienden, familie, kennissen en anderszins goedwillenden. In het dagelijks leven ben ik exportmanager, en overtuigd van de positieve kanten van internationale handel voor ontwikkeling. Maar ik besef terdege dat handel alleen niet voldoende soelaas biedt voor de armste landen. Ik vind dat ik mij ook voor steun aan de minstbedeelden sterk zou kunnen maken. Ook tijdens mijn studie, Beleid en Bestuur in Internationale Organisaties (Rijksuniversiteit Groningen), waarin ontwikkelingsvraagstukken vaak aan bod kwamen, heb ik het idee gehad dat ik mij later ook wilde inzetten voor mensen die minder kansen op een goed leven hebben.

Zoals bij mij, bestaat bij veel mensen de sluimerende wens zich in te zetten voor de verbetering van de situatie van mensen in onderontwikkelde landen. In Nederland houdt zich een heel spectrum aan non-gouvernementele organisaties zich bezig met ontwikkelingsvraagstukken. Zij initiëren en financieren projecten en zenden mensen uit. Over de afgelopen decennia is een professionalisering waar te nemen van deze organisaties, waar het gaat om de fondsen werving, het beleid ten aanzien van projecten en van de keuze van vrijwilligers voor

uitzending. Terwijl aan de ene kant het besef dat projecten lokaal gedragen moeten worden heeft geleid tot voorkeur voor lokale vrijwilligers, wordt aan de andere kant steeds strenger geselecteerd onder Nederlandse vrijwilligers. Dit naar gelang hun ervaring en competentie en de behoefte die daaraan

binnen concrete projecten bestaat. Het wordt zodoende steeds moeilijker voor mensen met ambitie in deze richting om zich een plaats te verwerven in een gefinancierd project.

Ze hebben mogelijkheden gezien

Toch zijn er genoeg mensen die graag ter plekke hun handen uit de mouwen willen steken. Neem Edith en Reinier. Op hun vakantie-reizen naar Afrika zijn ze gegrepen door verwondering over de mooie en goede dingen van het continent. Anderzijds hebben ze van dichtbij het ellendige bestaan van de bevolking kunnen zien. De uitzichtloosheid van het dagelijkse leven. En ze hebben mogelijkheden gezien. Mogelijkheden om hun eigen inzet, en kennis in te zetten voor een beter leven van medemensen. En om tegelijk zichzelf te ontplooiën. Reinier en Edith hebben capaciteiten respectievelijk als IT-specialist en in de gehandicaptenzorg opgedaan. Misschien geen grote "ontwikkelingsrelevante" ervaring, maar wel kennis en kunde waar je wat mee kan. Tel daarbij op een goede voorbereiding (waaronder de ICA-cursus voor management van ontwikkelingsprojecten) en een flinke dosis aanstekelijk optimisme en energie, en u ziet waarom ik enthousiast ben.

Toen Edith en Reinier mij vroegen of ik hen wilde helpen hun vrijwilligerschap mede mogelijk te maken, heb ik daarom gelijk ja gezegd. Zodoende steun ik "mijn eigen vrijwilligers", door fondsen, kennis en morele ondersteuning van zoveel mogelijk mensen te kanaliseren. Kidogo zorgt ervoor dat de vrijwilligers door kunnen gaan, ook als hun spaargeld op is. Door verzekeringen, behuizing en inentingen te betalen. En wat we overhouden gaat naar de projecten zelf. Het Banda Parish Development Programme van Edith en Reinier is zoals u verder kunt lezen een gedegen, mede door lokale medewerkers onderhouden programma. Kidogo rapporteert over het wel en wee van de vrijwilligers en hun project. Zodoende blijft u betrokken.

Maak Edith en Reinier ook tot uw eigen vrijwilligers: ondersteun ze waar u kan en volg hun ontwikkeling.

"Zo steun ik mijn eigen vrijwilligers"

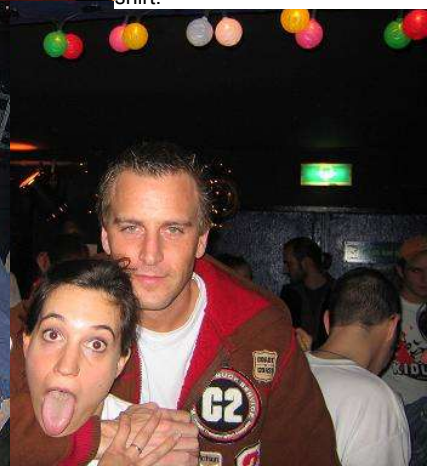
**Handel
alleen biedt
niet
voldoende
soelaas.**

Kidogo-a-gogo

- Met de klok mee:
- DJ Michael & Reinier bouwen een feestje.
  - Edith & Reinier hebben er zin in.
  - De jongens van de Oude Maasstraat houden een toespraak.
  - Tim wil niet dat Edith gaat.
  - Bas & Dirk dansen!
  - Je inzetten voor Kidogo is niet vervelend vinden Eduard & Roemer.
  - Nog een rondje voor het goede doel van Bart.
  - De Duijnstees hebben ook een shirt.

Op vrijdag 7 januari vond ter afscheid van Edith 7 Reinier in het Lösstheater in Maastricht het Kidogo-a-gogo feest plaats. En wat voor een feest! Onder aanmoediging van DJ Michael uit Meerssen werd er gedronken, gedanst, waren er echte toespraken en vloeide er zelfs hier en daar een traantje. Een echte jembé band en originele afrikaanse hapjes zorgden voor een tropisch tintje.

Een geweldig afscheid dat iedereen nog lang zal bijblijven. En als klap op de vuurpijl, ook nog een opbrengst van 1200 Euro voor Stichting Kidogo!

Stukkie.....

Er zijn opvolgers op "mijn" project... Dat is het eerste wat opkwam toen Edith en Reinier mij in oktober vertelden dat zij naar Banda zouden gaan om bij BCDP te gaan werken...

Mijn project inderdaad... Klinkt natuurlijk heel bezitterig en daarmee heel erg fout maar het geeft toch wel aan dat Banda nog steeds heel dicht bij me ligt. Het is heel fijn om te weten dat er weer nieuwe vrijwilligers naar toe gaan om een impuls te geven aan de organisatie en het werk in de wijk. Ik ben inmiddels al weer meer dan een jaar terug na een verblijf van 10 maanden in 2003.

Edith en Reinier hebben me gevraagd om voor de Kidogo website een stukkie te schrijven waarin ik mijn ervaringen weergeef. Een stukkie... Tja... eigenlijk is dat niet zo heel makkelijk... want hoe geef je in een A-4 tje weer wat je allemaal beleefd hebt in een wereld die zo anders is dan de onze?

Een jaar ben ik terug in Nederland en nog steeds droom ik van Uganda, nog steeds denk ik bijna dagelijks aan de mensen waarmee ik gewerkt heb en waar Edith en Reinier nu gaan werken.

Een brei van geluid

Met grote regelmaat denk ik terug aan hoe we, mijn vriendin Mirjam en ik, ons in het busje propten om van ons huis naar Banda te gaan – naar het werk. Ik zie nog heel vaak voor me hoe ik dan van de bushalte bij Banda de weg omhoog liep naar kantoor, zo'n 300 meter over een onverharde weg waarbij je dan eerst langs de slager kwam die 's ochtends een geit in stukken stond te hakken in zijn

Arjan Coenradie aan het werk bij BCDP

slagerij van 1 x 1 meter en het vlees voor het open venster ophing en waar dan de vliegen een groot plezier in vonden. En een stukje verderop waar je langs de mensen kwam die het lokale bier brouwen en de mais te drogen legden op grote matten. Dat gaf dan altijd zo'n penetrante lucht waar je 's ochtends vroeg niet echt op zit te wachten. Daartegenover stond dan altijd lokale Free Record Shop van 1,5 x 1.5 m (betere business dan een slagerij) waar lokale muziek uit een enorme box schalde zo hard dat er slechts een brei van geluid overbleef. Altijd als ik bij deze man batterijen ging kopen vroeg ik of hij het geluid zachter wilde zetten omdat we elkaar op een afstand van 50 cm niet konden verstaan. Iets wat hij altijd terstond deed overigens.

Nog een stukje verderop stonden altijd een stuk of 5 kinderen die,

sommigen in hun blootje, in de aarde zaten te spelen met een paar steentjes, takjes of stukjes ijzer. Hier heeft Bart Smit nog geen filiaal dacht ik dan altijd en de kinderen lijken het niet te missen. Altijd als ze me dan zagen met mijn bleke kop, begonnen ze enthousiast te roepen, springen en dansen, Mzungu bye, Mzungu bye... Bye Mzungu... In het begin dacht ik dan dat ze me vaarwel zeiden. Niets is minder waar... Hier zijn mensen enthousiast als ze je zien en verdrietig als je weer weggaat.

Ondertussen zwalkte ik dan altijd van links naar rechts over de "weg" want er kwamen altijd brommers en auto's langs die mij of niet zagen (is een blanke onzichtbaar voor weggebruikers vroeg ik wel eens af) of vonden dat zij meer rechten hadden op dat stukje weg waar ik toevallig liep. Aan de kant van de weg moest ik dan altijd over de 50 cm diepe goot springen om mezelf in veiligheid te brengen. Een goot die door het regenwater is uitgesleten tijdens een van de drie regenperiodes in het land.

Vuilnisbelt

Vlak voor de afslag naar kantoor, kneepte ik dan altijd even mijn neus dicht want links naast de weg was de plaatselijke (en illegale) vuilnisbelt. Voor de kippen, kalkoenen en geiten een paradijs want er lag altijd nog wel wat eetbaars tussen (bananenschillen bijvoorbeeld) en anders deden ze net alsof en kauwden op een stuk plastic.

de Volkskrant

Elke week verschijnt op dinsdag in de Volkskrant de nieuw rubriek: "De reizigers van Weg". Twee van die reizigers zijn Edith en Reinier.

Hou de Volkskrant in de gaten, en blijf op de hoogte van hun dagelijkse beslommeringen!

Overigens was ik de enige in de wijk die zich leek te storen aan de enorme stank. Altijd als ik hier een opmerking over maakte, keken mijn gesprekspartners mij heel verbaasd aan en begonnen vervolgens hun "die gekke Mzungu's toch" lach waarbij ze hun lichaam dubbelklappen, al hun witte tanden laten zien en de rug van de ene hand in de handpalm van de andere slaan.

Als ik vervolgens op kantoor kwam, moest ik altijd eerst een kwartier uittrekken om iedereen de hand te schudden, een goedemorgen te wensen, te informeren hoe het met me ging, hoe het met Mirjam ging (als ze naar haar eigen werk was) en met mijn ouders in Nederland.

Als ik dan aan het werk wilde, kwam ik er maar al te vaak dat er geen stroom was die dag... en dat we dus geen computer konden gebruiken... Of dat Halima, de secretaresse, de notulen van de vergadering van vorige week op de enige computer op kantoor zat uit te typen in haar typsnelheid van 20 aanslagen per minuut. Of dat het personeel van de kliniek deze morgen nog niet verschenen was en de patiënten al meer dan een uur ziek voor de deur zaten te wachten. Of dat de boekhouder nog steeds zijn boekhouding niet op orde had en ik geen inzage

kon krijgen in de cijfers van de laatste 4 maanden. Of dat ik te horen kreeg dat de broer van Tabitha, de clinic supervisor, overleden was en dat ze daarom moeder van drie extra kinderen was geworden en dat ze niet precies wist hoe ze die monden moest gaan voeden. Of dat ik te horen kreeg dat Charles, de coördinator van de trainingsafdeling van het computercentrum, teruggeroepen was

naar zijn dorp waar hij te horen had gekregen dat zijn zusje AIDS heeft met de vraag of hij geld kon geven voor medicijnen, want hij werkte immers in de stad en zijn familie had immers zijn studie betaald. Of dat ik te horen kreeg dat Michael, de supervisor van het waterproject, niet kon komen werken omdat hij zijn zoon was gaan opzoeken in de gevangenis omdat hij verdacht werd van medeplichtigheid aan een beroving en dat veel mensen mishandeld worden in de gevangenis.

Soms was dan ineens alle positieve energie weg... en werd ik teruggeworpen op de vraag waarom ik dit werk was gaan doen.

Nog steeds geen Kidogo T-Shirt?

www.kidogo.org/shop

Precies! Om deze mensen die niet klagen over de soms extreem moeilijke omstandigheden waarin ze verkeren een vastere basis te geven zodat ze niet bij tegenslag balanceren op de rand van leven en dood.

Op zulke momenten realiseerde ik me ook altijd dat het belangrijk is om de doelen klein te maken. Mensen in een sloppenwijk als Banda kijken niet verder dan een horizon van meer dan een maand. Veel Ugandezen weten dat tegenslag om de hoek op de loer ligt en

alle plannen die ze maken overhoop kan halen. Het heeft daarom geen zin om over strategische meerjaren plannen te gaan praten als er geen korte termijn successen zijn te behalen.

Fantastische mensen in Uganda

Dat is mijn grootste les geweest van een klein jaar ontwikkelingswerk doen bij BCDP in Banda. Een periode die mijn leven heeft veranderd... die me heeft doen realiseren dat het voor mij belangrijk is dat mijn werk zinvol is en dat ik me hier voor wil blijven inzetten. Dat heeft waarde voor mij als individu en het heeft waarde voor al die fantastische mensen die ik heb leren kennen in Uganda.

Ik heb mijn werk voortgezet in de vorm van Stichting Change IT! die computercentra opzet bij middelbare scholen in Uganda. Voor meer informatie: www.changeitfoundation.com

Willen jullie meer weten over Mirjam's en mijn belevenissen in Uganda: www.arjancoenradie.nl

Ik hoop dat Edith en Reinier net zulke fantastische ervaringen gaan hebben als wij hebben gehad en dat ze uiteindelijk net zulke herinneringen overhouden! Ik wens ze vanuit Vlaardingen heel veel succes!

Arjan

Volgende keer

- De eerste keer: BCDP
- Profiel: Patrick Vogts

Waarom was ik dit werk gaan doen?